Primul lucru pe care îl sesiză Henry, atunci când se trezi, a fost gustul scârbos din gură. Parcă ar fi mestecat o bucată de brânză veche. Apoi simți un miros necunoscut, dar totuși atât de familiar, care îi urcă în nas, mult mai plăcut decât brânza mucegăită. Un amestec de foc, sulf și piper.

Henry pipăi în întuneric în jurul lui. Într-un final, degetele lui descoperiră o micuță lampă pe noptieră. Sub abajur atârna un lanț subțire de care trase. O lumină slabă ilumină camera, o cameră pe care Henry nu o mai văzuse niciodată.

— Unde mă aflu? șopti el frecându-și fața.

Palmele îi păreau aspre, precum hârtia abrazivă. Se uită la ele în lumina slabă a lămpii de pe noptieră. Mâinile lui erau acoperite cu cicatrici mărunte, de parcă se luptase cu un tufiș plin cu țepi sau ar fi scos cartofii prăjiți cu mâinile goale din tigaia încinsă.

Își mângâie palmele. Avea mâinile unui muncitor în construcții, dar nu știa de unde. Cel mai mult îl neliniștea faptul că toate cele trei cuvinte pe care le rostise mai înainte – UNDE MĂ AFLU? – le auzise numai cu urechea dreaptă. Încercă încă o dată, de data asta ceva mai tare.

— Unde mă aflu?

În timpul nopții, își pierduse auzul în urechea stângă. Henry încercă să lupte contra fricii pe care o simțea că-și făcea loc în mintea lui. Sări din pat și simți podeaua rece de piatră sub picioare. Când încercă să facă primii pași, își dădu seama că era destul de nesigur pe mișcările sale. Atunci, Henry trase adânc aer în piept înainte să facă un nou pas. Era deja mult mai bine.

Traversă destul de repede micuța mansardă. Se sprijini cu o mână de peretele oblic, iar cu cealaltă mână dădu la o parte perdeaua groasă care acoperea fereastra. Privi afară.

Noaptea se sfârșea sau poate că tocmai începea. Henry nu știa cum era. Strada la care privea era acoperită cu o lumină difuză, așa cum se întâmpla înainte de răsăritul soarelui, sau imediat după asfințit. Părea că plouase, pentru că luminile felinarelor de pe stradă se reflectau în pietrele de macadam ude.

Henry se strădui să-și aducă aminte, dar era aproape convins că nu mai văzuse niciodată această stradă părăsită. Se întoarse și se duse clătinându-se spre cealaltă parte a camerei.

— Unde mă aflu? șopti el din nou și își forță creierul să-și aducă aminte de cele întâmplate cu o zi în urmă.

Lângă perete se aflau o masă micuță și un scaun. Pe spătarul scaunului atârnau niște haine ciudate. Un fel de kilt scoțian, o pereche de pantaloni din piele, o cămașă din in și ceva care arăta precum o vestă din lână. Ridică vesta și o mirosi. Răspândea un miros de foc, sulf și piper, pe care-l simțise și mai devreme.

În timp ce o așeza la loc, privirea îi căzu pe un vraf de ziare îngălbenite, care zăceau pe masă. Se întinse după exemplarul de

deasupra și privi pagina de titlu, pe care scria, cu litere îngroșate, despre existența monstrului din lacul Arundel. Se presupunea că ar fi vorba despre o rudă a monstrului din Loch Ness, dar nu-l prea interesa pe Henry. În timpul verii, perioadă lipsită în general de subiecte interesante, ziarele publicau tot felul de povești cu totul și cu totul nebunești. Toată lumea știa.

Ce-l făcu pe Henry să-și țină răsuflarea era data ediției respective: vineri, 11 octombrie 2019.

Era imposibil! Astăzi era 20 august 2017! A doua zi după cea de-a unsprezecea zi de naștere a lui Henry. Ieri au câștigat cu 2-1 contra FC Millwall. Chiar el transformase lovitura de pedeapsă pentru 2-1. Henry își mai putea aminti cum în spatele porții apăruse un bărbat misterios, îmbrăcat într-un palton lung și negru și cu pantofi fini din piele. Arăta foarte nelalocul lui pe terenul de fotbal plin de noroi. Dar bărbatul îi indicase cu o mișcare discretă a capului colțul în care să execute.

Un reprezentant al cluburilor mari, se gândise Henry.

Și apoi...

Apoi...

Henry se lovi cu palma peste frunte. Nu își mai aminti nimic altceva. Se prinse de păr și trase. Nu îl ajută cu nimic. După străinul acela misterios nu mai era nimic.

Simțea cum crește în el sentimentul de panică, care îl cuprindea ca o vâltoare.

Lăsă să cadă ziarul și puse mâna pe altă ediție, zece octombrie 2019. Următorul exemplar era din data de nouă octombrie,

iar dedesubt din data de opt. Atât de multe greșeli de tipar nu puteau fi o coincidență.

Atunci când Henry încercă să ridice următorul exemplar, întregul vraf de ziare alunecă și se izbi de podea cu un sunet înfundat, dar lui Henry nu-i păsa. Azvârli ediția din mâna sa în celălalt colț al camerei și se aruncă pe pat. Ce naiba se întâmpla? Unde fusese adus?

Gândurile îi zburau aiurea când auzi niște bătăi înfundate, care zguduiră ușa îngustă a camerei din mansardă. Henry se trase în vârful patului până simți peretele rece pe spatele său și privi mut înspre ușă. Fără ca el să fi invitat pe cineva înăuntru, cineva deschise încet ușa.

Un bărbat cât un munte intră cu pași grei în cameră. Mergea ușor aplecat, pentru a nu se lovi cu capul de tavan, și-l fixa pe Henry cu un ochi. Acolo unde ar fi trebuit să se afle cel de-al doilea ochi se vedea un petic pentru ochi. Gura bărbatului se ascundea sub o mustață zbârlită. Părul grizonant i se ițea în șuvițe sălbatice pe sub pălărie și îi atingea umerii.

Așa ar arăta un răpitor, îi trecu lui Henry prin cap. Se împinse cât putu de tare înspre perete.

— Bună dimineața, Henry! hârâi vocea bărbatului. Numele meu este Duncan McBain. Probabil că nu-ți mai poți aminti, dar în ultimii ani eu am fost profesorul tău.

Henry se uită cu ochii larg deschiși la bărbat. Nu-l mai văzuse niciodată în viața lui.

Nu le mergea deloc bine Cometelor. Reușiseră să câștige primele două meciuri ale sezonului, dar principalii lor adversari, Atacanții Cerurilor, câștigaseră și ei, însă aveau un golaveraj net superior. Dacă Cometele intenționau să preia conducerea în clasament, însemna că aveau nevoie de o victorie. Doar așa se puteau apropia încă puțin de marele lor vis: câștigarea Cupei Celor Șapte Flăcări.

Atacanții Cerurilor reușiseră să câștige o dată. Și această victorie părea că-i întărâtă să încerce să câștige și a doua oară. După ce Fiona, Dex și Marc, din echipa Spărgătorilor Norilor, părăsiseră Șapte Focuri, echipa Atacanților Cerurilor era considerată cea mai bună de pe insulă. Cometele voiau să schimbe această impresie.

Henry strânse din dinți și își scutură lacrima pe care vântul rece o făcuse să-i curgă din ochi. Să înnebunești, nu alta! Erau echipa mai bună, dar erau conduși cu 5–7.

Nu este minunat? întrebă Phoenix, care stabili legătura cu Henry, apoi se repezi periculos de aproape de stâncile ce mărgineau Golful Dinților de Dragon.

Spuma mării îl împroșcă pe față pe Henry, care clipi din nou.

— Suntem conduși cu două puncte! Ce ar putea fi așa de minunat?

Tu și ambiția ta, îl dojeni Phoenix. *Bucură-te pur și simplu de meci și de faptul că toată lumea se distrează așa de bine.*

Henry era destul de convins că Edward și Timothy se bucurau de meci tot atât de mult ca el. În loc să-i răspundă, dădu drumul celui de-al treisprezecelea solz de pe spatele dragonului și se lăsă să alunece.

Hei! strigă Phoenix speriat.

Henry descoperi placa de gol. Edward încercă o pasă disperată, placa zbură direct deasupra valurilor, printre stânci, și se îndrepta direct spre ei. Acum, Henry atârna sub dragonul său. Cu o mână se ținea de gheara lui Phoenix, iar pe cealaltă o întinse spre placa ce se apropia de ei în zbor. Degetele îi erau reci și amorțite, la fel ca întregul său corp, dar se întinse și mai mult.

— Să mă tragi imediat înapoi! îi strigă el lui Phoenix și dădu drumul ghearei acestuia.

Câștigă acei câțiva centimetri de care avea nevoie să ajungă în apropierea plăcii. În momentul în care mâna lui cuprinse placa, atinse cu corpul suprafața apei, dar în clipa următoare simți gheara lui Phoenix cuprinzându-i corpul și trăgându-l în sus, razant pe deasupra stâncii, care despărțea valurile în două.

Ai luat-o cu totul razna? îl repezi Phoenix.